

— Hurá!

Bagár ho popadl kolem ramen a přitiskl k sobě.

— Neřvi, prasknou mi bubínky, řekl měkce, přemáhaje vlastní rozechvění. Pojd', půjdeme jim otevřít.

Na prahu jídelny stál Trnec, tvář zsedlou nevyspáním a únavou.

— Co se tam děje? otázal se. Nevidím za roh. Se stráně přestali střílet. Antoš k němu skočil a zatřepal jim.

— Sovětští, Toniku, vykřikoval. Probuď se a vykul oči. Zachránili nás už po druhé. Jednou v Praze, teď tady. Kluci, od dnešního dne jsem rudej a do smrti smrtoucí mě nikdo nepřebarví. Jirko, přijmete mě do partaje?

— Jdi, ty maloměstáku, smál se Bagár. Z tebe nikdy nebude komunista. Máš syšl povahu.

— Jen se k nim nehrň, řekl Trnec. Ty se ještě vybarvej', budeš koukat.

Když Bagár otevřel domovní dveře, vdechli všichni květnový vzduch jako část osvobození po mutivé noci a hrnuli se za ním k továrním vratům, do nichž kdosi neustával bušit.

— Už jdeme, tovaryšči, vykřikoval Antoš, hned to bude.

— Já vím, vzdychla Zdena šťastně. Byli jste naše naděje a teď jste naše síla. Však my si tady už nějak poradíme a uděláme všechno, abychom se vám podobali. Na vašem příkladu budeme měřit sebe. Tak to bude.

— U nás, když něco děláme, ptáme se, co by naši práci řekl Stalin, mluvil před sebe Matvěj Gromov. Stalin je míra našich myšlenek, našich citů, naší práce, našich plánů. Řekne-li Stalin, žene tě to, aby sis počínal správně. Začneš hned myslet víc na soudruhy než na sebe, na to, jak pracuješ, na všechny lidi, kteří ještě trpí, na vlast i na to, jestli si vedeš tak, aby ses před ní nemusil hanbit. V práci byl s námi Stalin, v boji byl s námi Stalin, proto jsme zvítězili.

Zdena si objímala koleno a dívala se, jako by viděla něčeho přicházet z velké dálky.

— I my jsme si opakovali jeho jméno a nepřestávali jsme čekat, ani když nám bylo nejhůř.

— A nejen my, řekl Bagár. Slyšel jsem jeho jméno vyslovovat lidmi z celé Evropy. Ve Španělsku i v nacistických zemích. A vždycky znělo, jako by byl jejich rodný, člověk jim nejbližší, a vždycky v tom byla jedna a táž naděje.

— Ano, ozval se s vážným důrazem starší seržant Griněnko, který až do té chvíle mlčky naslouchal a kouřil tlustou cigaretu, ubalenou v novinovém papíře. Stalin je otec. Otec všech bědných na celém světě.

DOPIS ČTENÁŘE

Vážení soudruzi!

Vydání knihy Václava Rezdy „Nástup“ k 30. výročí založení KSČ je pro mě nejen jako zakládajícího člona KSČ, ale jako příslušníka dělnické třídy vůbec a pro milovníka dobrých knih zvláště opravdu krásným darem. Četl jsem knihu, jak já říkám, jedním dechem, tak jako čtu knihy sovětských spisovatelů. Přál bych si, aby kniha „Nástup“ se stala opravdu nástupem pro všechny naše spisovatele. Námětů je dosti. Je třeba zachytit pokvětnové revoluční události, poúnorové události a naše budovatelské úsilí, jak v průmyslu, tak i na vesnici, jak v zázemí, tak i v pohraničí, nejen pro naši historii, ale i pro nás.

Máme-li vésti boj o nového člověka s úspěchem, musí nám v tom pomáhat i náš československý spisovatel tím, že ve svých knihách na svých postavách bude ukazovat naše chyby, naše nedostatky, naše přednosti.

Jako dlouholetý knihovník mám zkušenosti s našimi čtenáři a vím, s jakým nadšením je každá nová kniha, mluvící o našem novém životě, vítána. Mám-li jako knihovník splnit svůj úkol tím, že budu z knihovny vyřazovat nežádoucí knihy, musím mít za ně příslušnou náhradu, a to takovou, aby její úroveň byla přístupná zájmům širokého okruhu čtenářů, a takovou knihou je Rezdy „Nástup“.

S pozdravem Práci čest!

Zelenka Antonín, Pchery 51.